Een Hillegoms sprookje

van het heden

naar het verleden

en weer terug

Stichting Vrienden van Oud Hillegom

Een Hillegoms sprookje

Tekst: Jacolien van der Valk

Illustraties: Jan Zeilemaker

Fotografie: Gerard van der Post

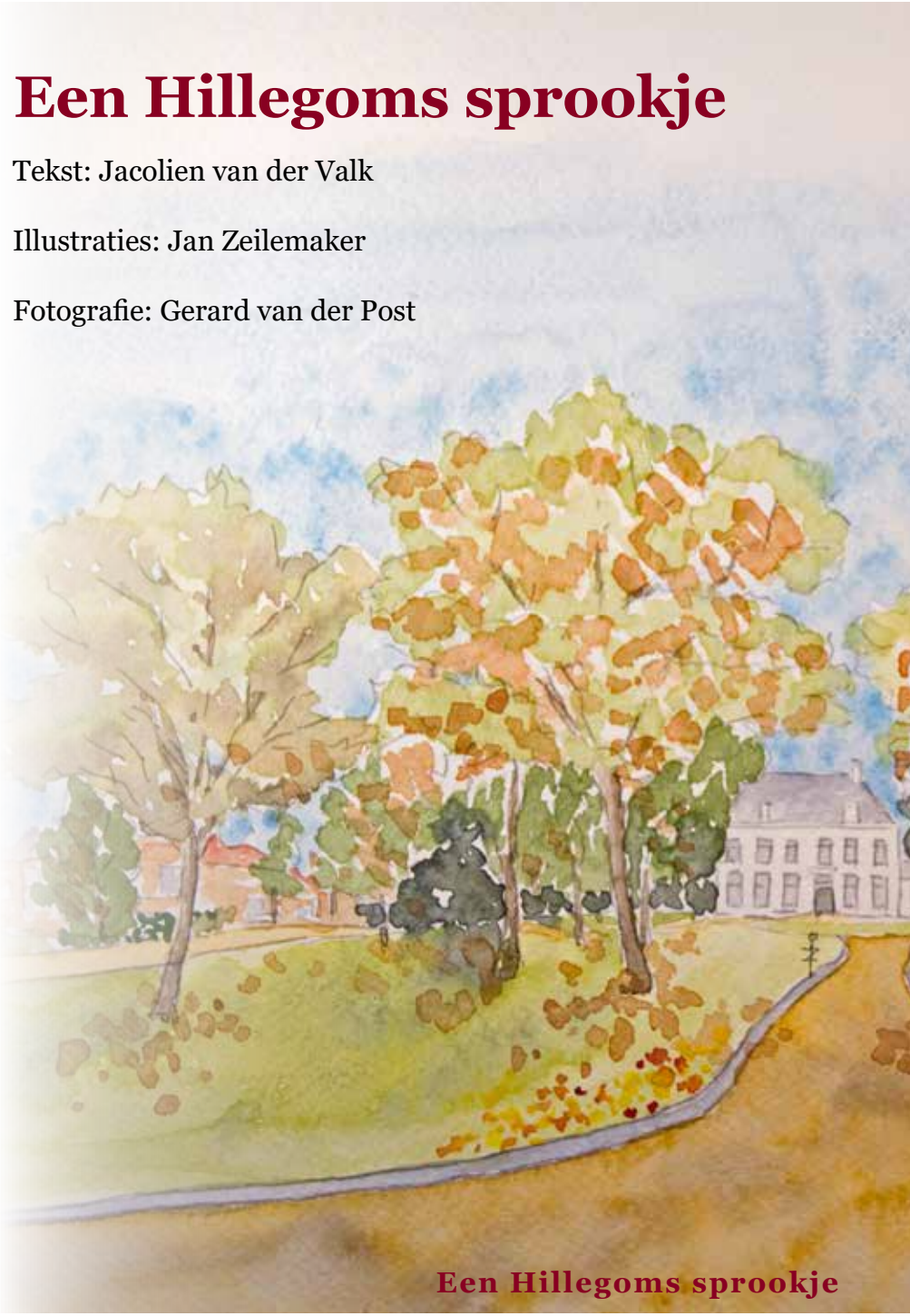

Met haastige pas loopt de man over de Hoofdstraat, richting het gemeentehuis. Het is al bijna sluitingstijd en is het de laatste dag waarop hij een nieuw paspoort kan aanvragen. Vorige week was hij het vergeten en nu is bijna weer de kans verkeken.
Het is eigenlijk helemaal geen vervelend weer, voor eind oktober. Grijs en een beetje nevelig, maar ook windstil en lang niet zo koud als het leek vanuit huis.
Veel bomen hebben hun bladerdek al laten vallen. Terwijl de man langs de Hoftuin loopt, merkt hij de mistflarden op die her en der door de kale boomkruinen zweven. De nevels lijken op spookjes zoals kinderen die tekenen, lakens met grote ogen. Hij wordt er een beetje door afgeleid en let daardoor niet op de straat die intussen bedekt is met een laagje gladde bladeren.
Ineens voelt hij hoe zijn schoen de grip verliest op de stoep en merkt hij dat de wereld om hem heen begint te kantelen. Als in slow-motion voelt hij zich achterover vallen en vervolgens hoe zijn achterhoofd met een doffe dreun de straat raakt. Daarna wordt alles zwart.

Door de nevelen in zijn hoofd hoort hij dat iemand in de verte wordt geroepen. Degene die geroepen wordt is, zeker een beetje doof, denkt hij. Want de aanmaningen worden steeds dringender. Dan voelt hij hoe er aan zijn arm wordt geschud en beseft hij dat hij het is die wordt aangesproken. Tegelijk dringt de pijn in zijn arme hoofd door. Hij kan maar met moeite zijn ogen openen en kijkt dan in het bezorgde gezicht van een jonge vrouw, dat nu opklaart. “Oh, gelukkig, daar bent u dan”, zegt ze. “U klonk alsof u heel veel pijn had.”

“Nou, dat is niet toevallig”, antwoordt de man. “Zo voelt het ook.” Hij kijkt om zich heen en merkt dat hij niet op de straat ligt bij de Hoftuin. In plaats daarvan ligt hij op de stenen Burgemeester Wentholtbank [1]. “Hoe ben ik hier nu terecht gekomen?” vraagt hij zich hardop denkend af.

De jonge vrouw kijkt niet-begrijpend. “Waar was u dan? Bent u niet zelf hier op dit vreemde meubelstuk gaan zitten?”

Nu is het de man die het niet meer snapt. “Nee, ik ben gevallen terwijl ik langs de Hoftuin liep. En hoe bedoel je, vreemd meubelstuk? Die bank staat hier al jaren. Het is een herdenkingsbank voor een vroegere burgemeester.” Hij draait voorzichtig zijn hoofd van links naar rechts. Allemachtig, wat doet dat pijn. Hij wil met zijn hand aan het achterhoofd voelen en merkt dat zijn handen zijn geschaafd en vies zijn van het straatvuil.
“Wacht maar, ik zal uw handen even schoonvegen. Ik pomp wat water op.” En met die opmerking loopt ze naar de Grote Pomp. [2)]
De man wil nog lachen, want die pomp is al tientallen jaren buiten gebruik. De kinderen uit het dorp slingerden altijd aan de hengsels, maar die zijn vastgezet. Maar tot zijn verbazing ziet hij dat de jonge vrouw water oppompt en haar zakdoek ermee bevochtigt.

Ze komt terug en vangt zijn verbaasde blik op. “Volgens mij bent u nog steeds een beetje beduusd. Neemt u deze maar.”
Ze geeft hem de zakdoek en hij begint zijn handpalmen schoon te vegen. Het doet best een beetje pijn, maar hij krijgt geen tijd om daarover na te denken, want het meisje wil van hem weten wat hij bedoelt met die herdenkingsbank voor een burgemeester.
“Wat is dat?”

“Deze bank is geschonken door de bevolking van Hillegom om burgemeester Wentholt te herdenken na zijn overlijden. Hij was erg geliefd”, legt de man uit. Nu zijn handen schoon zijn, wil hij de zakdoek teruggeven. “Houdt u die maar”, zegt het meisje. “Maar wat is een ‘*burgermeester*’?”

“Hoe heet je eigenlijk?” vraagt hij. “Henriëtte”, [3] zegt ze.

“Nou Henriëtte, ik ben Piet. En ik weet niet wie er nu op zijn achterhoofd is gevallen. Hoewel ik ook erg verward ben want ik weet zeker dat die pomp geen water meer geeft, terwijl ik jou net water zie pompen.”

“Natuurlijk geeft de pomp water. Hoe moeten we anders aan drinkwater komen? Het is wel een oudje, maar we zijn er toch blij mee. En wat is een ‘*burgermeester*’?”

“De burgemeester is de baas van Hillegom. Hij werkt op ’t Hof”, antwoordt Piet.

“Ah! De baas van het dorp. Ja, die is inderdaad op ’t Hof”, lacht Henriëtte. “Een meester over de burgers. Grappig gevonden.”

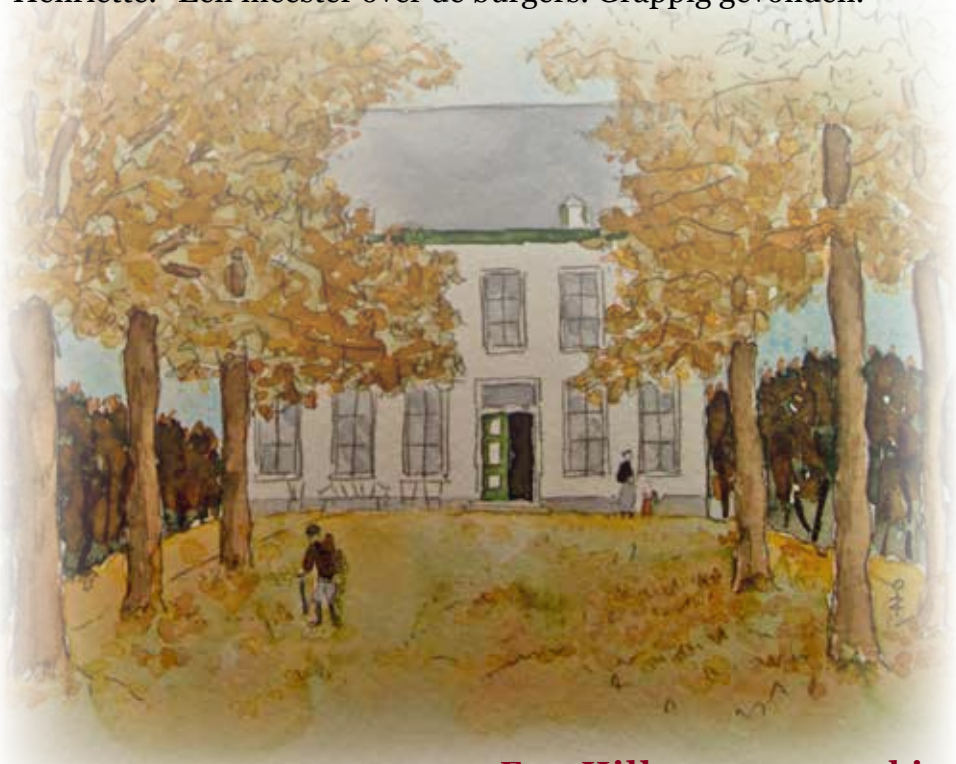

Piet vindt het niet zo'n ontzettende vondst, maar hij heeft andere dingen te vragen. "Waarom liggen die stapels hout hier?"
Henriëtte kijkt om zich heen. "Dat is de wintervoorraad. En waar zou die anders moeten liggen? Dit is tenslotte de Houttuin. Hoewel ik weer niet snap wat die boom aan de andere kant daar doet, die met dat hek eromheen." Piet volgt met zijn blik haar uitgestoken hand en ziet de Wilhelminaboom [4] met het hek en legt uit wat dat voor boom is. "Ook dat is een oudje, hoor, die boom komt uit 1898." Voordat hij verder kan gaan, begint Henriëtte te lachen. "Je maakt een grapje zeker. Dat is dan zeker een boom uit de toekomst."
"Het is geen grapje", zegt Piet voorzichtig. "Die boom staat hier al meer dan een eeuw. Het is nu immers 2016."
Henriëtte lacht nogmaals. Ze weet nu zeker dat Piet last heeft van de val. Ze laat het er maar bij, want hij ziet er een beetje eigenwijs uit en ze heeft geen zin om nu een twist te beginnen, terwijl hij net is bijgekomen uit zijn bewusteloosheid.

Toch kan ze het niet laten om te vragen waartoe de boom dan dient. "De boom is geplant ter gelegenheid van de inhuldiging van Koningin Wilhelmina. En dat nieuwe hek eromheen is in 1998 geplaatst door de Vrienden van Oud Hillegom, die hiervoor geld hebben ingezameld."

Henriëtte denkt hierover na. Een koningin, welja. Piet vertelt maar mooie verhalen. Toch, die vreemde bank en onbekende boom zijn hier samen met Piet terechtgekomen op de Houttuin, waar het nu heel rustig is. Want het is zondagochtend, dus is er geen bedrijvigheid op de Houttuin. Bijna iedereen is op dit moment in de kerk op het duintje te vinden [5]. Klanken van het gezang zweven af en toe naar buiten.

“Zullen we anders een kleine wandeling maken?”, stelt Henriëtte voor. “Dan krijg je je hoofd weer een beetje op orde.”

Dat lijkt Piet wel wat.

Een beetje beverig komt hij overeind en langzaam lopen ze langs het Klokgeveltje [6] en het Schoutenhuis [7] het duintje op.

Henriëtte wil een beetje haast maken, merkt Piet. “Is er iets?”, vraagt hij. “Nou, ik wil maar graag voorbij de toren zijn”, geeft ze dan toe. “Ik heb geen behoefte om mij tussen de boeven te mengen.”

“Boeven? Hoezo?” “Nou ja, in de toren. Daar is immers het cachot. Stel je voor dat ze uitbreken.”

Piet graaft in zijn geheugen. Zijn hoofd doet nog steeds zo zeer. Hij herinnert zich nu dat in vroeger tijden de toren diende als gevangenis voor wie door de veldwachter werd gearresteerd.

“Nou, dan lopen we maar snel
door de Kerkstraat”, zegt hij
en ze slaan rechtsaf.

Er is reuring in de straat. Er spelen kinderen – ze zien er armoedig uit. Vaag herinnert Piet zich dat hier in vroeger tijden een Armen- en Weeshuis [8)] was gevestigd. Dat is iets waar je nu niet meer aan moet denken, maar destijds was het een uitkomst. Hij voelt zich buitensporig rijk als hij zijn eigen voorkomen vergelijkt met dat van de spelende kinderen. Zelfs met het vieze spoor dat de bladeren achterlieten bij zijn val, oogt hij nog steeds een paar sociale klassen hoger. Terwijl hij echt geen jonker is – hij heeft een kantoorbaan en een bijbehorend modaal inkomen. Maar zo'n inkomen is een verre droom als je helemaal niets hebt; sommigen hebben zelfs geen familie die voor hen kan zorgen.

Henriëtte onderbreekt Piets gemijmer.
"Mijn opa heeft dit Armen- en Weeshuis gesticht."
Bij Piet klikt er iets in het hoofd.
"Dat was Jan Six III.
Maar ben jij dan Henriëtte Six?"
Het meisje kijkt hem verbaasd aan.
Kent deze vreemdeling met zijn
typische woordgebruik haar?
"Ja, dat klopt.
Ik ben Henriëtte Six.
Hoe weet jij van
mijn bestaan?"

Hier moet Piet een draai aan geven, voelt hij, want hij kan moeilijk uitleggen dat hun levens zo'n tweehonderd jaar uit elkaar liggen. Hij snapt het zelf niet eens. "Ik heb wel eens van je naam gehoord. De familie Six is behoorlijk bekend."
Die uitleg accepteert Henriëtte. Haar voorvaderen voerden immers al de titel 'Heer van Hillegom', net zoals haar vader Jan Six IV [9]. "Daarom moest ik ook een beetje lachen toen je mijn vader de '*burgermeester*' noemde. Mijn papa is inderdaad wel een beetje de baas van Hillegom. Dat denkt hij zelf tenminste", voegt ze er lachend aan toe. "Maar over mijn twee broers en mij heeft hij heus niet alles te zeggen hoor. Wij hebben zelf ook ideeën over onze levens. Zeker nu er de laatste jaren veel in Hillegom verandert, gaan wij ook nadenken over een leven buiten het dorp."
Piet graaft in zijn geheugen, maar kan zich zo snel niet meer herinneren wat zo'n tweehonderd jaar geleden een ommezwaai in Hillegom veroorzaakte. Iets met het verval van de adel, denkt hij.
En dat er in Hillegom veel verandert, is kennelijk iets van alle tijden bedenkt hij wrang. Ook in zijn tijd stapelen de veranderingen zich op. Of het verbeteringen zijn, tja, dat zal de tijd leren.

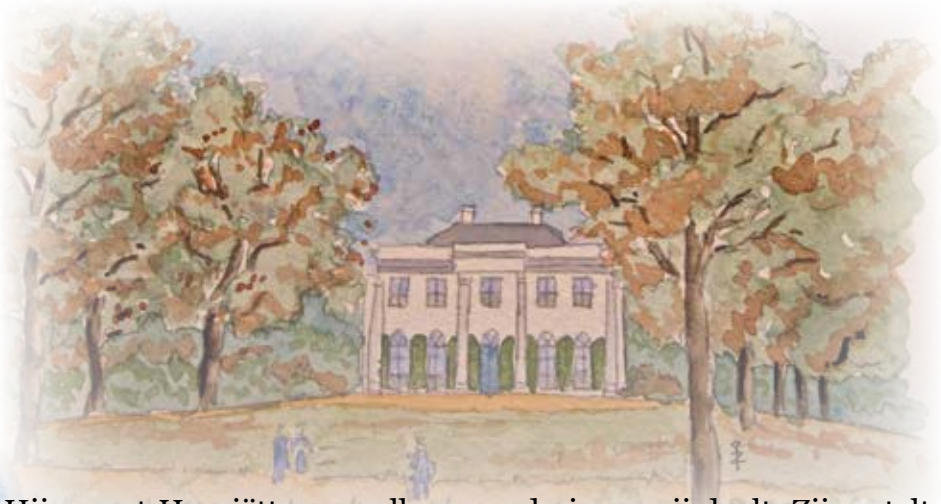

Hij vraagt Henriëtte op welke veranderingen zij doelt. Zij vertelt dat al een jaar of vijftien veel bezittingen worden verkocht door de adel. Er wonen op buitenplaatsen steeds vaker door de handel rijk geworden families, die meer geld bezitten dan veel edelen en bereid zijn om te betalen voor de dergelijke bezittingen. “Mijn papa heeft een tijd geleden zelfs de hofstede Elsbroek [10)] verkocht. Ik was nog heel klein toen we daar woonden, maar ik kan het me nog wel herinneren. Er waren grote tuinen omheen, met uitzicht op de landerijen en het Haarlemmermeer. Veel meer grond dan de Hoftuin en hier (met een knikje richting ’t Hof) ligt ook nog eens die gracht omheen . Bij Elsbroek kon je de grens van ons land niet eens zien. Daarom heeft de opa van mijn papa ook grenspalen laten plaatsen, want anders wist niemand wat ons land was.”

O ja, herinnert Piet zich ineens. Die Six-palen [11)]. Daar was nog weleens iets om te doen geweest. Want door de tijd zijn veel van die grenspalen zoekgeraakt. Een paar jaar geleden stond er nog iets over in de kranten, van een paal die ineens in een tuin was gevonden.

“Die palen waren toch speciaal ontworpen, nietwaar?”, vraagt Piet.

“Jazeker”, antwoordt Henriëtte. Ze gaat van trots rechter op lopen. “Rembrandt van Rijn – dat is een beroemde schilder, weet je - heeft een monogram ontworpen voor onze familie. En dat monogram staat op al onze grenspalen.”

Het tweetal wandelt verder en slaat aan het eind van de Kerkstraat linksaf. Achter hen klinkt de bel [12] van het Armen- en Weeshuis. “De kinderen gaan aan hun middageten”, legt Henriëtte uit. En inderdaad, overal komen kinderen vandaan (ze speelden kennelijk verstoppertje) en die spoeden zich naar het gebouw op de hoek van de Kerkstraat.
Henriëtte kijkt verwonderd om zich heen, naar de weg die met een bocht over de Hillegommerbeek loopt. “Ik ken het hier niet. Het ziet er anders uit dan ik gewoon ben. Normaal loop ik langs de Beek terug naar huis, maar nu ligt er een weg overheen met een vreemde zwarte zandlaag. Het lijkt wel een beetje tovenarij.”
Piet heeft er ook geen uitleg voor. Hij kent de Van den Endelaan [13] wel, maar tweehonderd jaar geleden was die er nog helemaal niet. En ook nu kijkt hij naar een voor hem vreemd beeld. Die asfaltweg is hem bekend, maar de huizen waar hij al zijn hele leven langs rijdt, staan er nu niet. Hij kijkt naar landerijen.

Hij wordt steeds nieuwsgieriger naar wat deze vreemde droom – want anders kan hij het niet noemen – allemaal voor beelden levert. Zijn gezelschap schijnt vreemd genoeg kalm te accepteren wat haar allemaal wordt voorgeschoteld. Aan de andere kant: zij maakt natuurlijk deel uit van zijn droom, dus zo vreemd is dat nu ook weer niet.

“Zullen we deze weg maar eens bewandelen?”, stelt hij voor. Daar heeft ze wel oren naar. En zo wandelen ze over de Beek.

Henriëtte wil wel even naar het water kijken, waarboven ze nu staat. Zoveel bruggen kent ze niet van dichtbij. Ze kijkt over de brugleuning naar het oosten en ziet de Beek zijn loop volgen richting het dorp.

“Dat is wel een hele grote brug [14]. De weg past er helemaal op”, merkt ze op.

Piet zegt dat deze brug groot genoeg is om met een platte schuit onderdoor te varen – hij heeft dat vaak genoeg gedaan in zijn tienertijd; via de Ringvaart over de Beek, of via de Arnoud. Maar Henriëtte zal niet weten wat de Ringvaart is – zij weet niet beter of het Haarlemmermeer is nog niet ingepolderd.

“Wat vervoerden jullie dan in die platte schuit?” vraagt Henriëtte. “Niets. Alleen onszelf, voor liefhebberij. Wat had je gedacht dat we vervoerden?” Henriëtte giechelt en zegt dan, “Nou ja, mest of zo. Of fruit.” “In ieder geval niet allebei tegelijk”, grapt Piet.
“Ik ken niet veel platte schuiten”, deelt Henriëtte mee. “Alleen van die kleine bootjes, waarmee je in de kleine slootjes kunt varen, zoals daarginds. Daar hoeven de tuinders niet te bukken in de bootjes om onder de kwakels door te varen.”
Piet volgt haar wijzende vinger naar de andere kant van de brug. Ja, die kwakel [15] daar in een pad langs de Oude Hillegommerbeek, die kent hij wel. Die is jaren geleden inzet geweest voor een kwestie tussen de gemeente en een actiegroep. Die groep is later uitgegroeid tot de stichting Vrienden van Oud Hillegom.
Om hier nu al dromend naar de historische versie van die kwakel te kijken, is toch wel bijzonder.

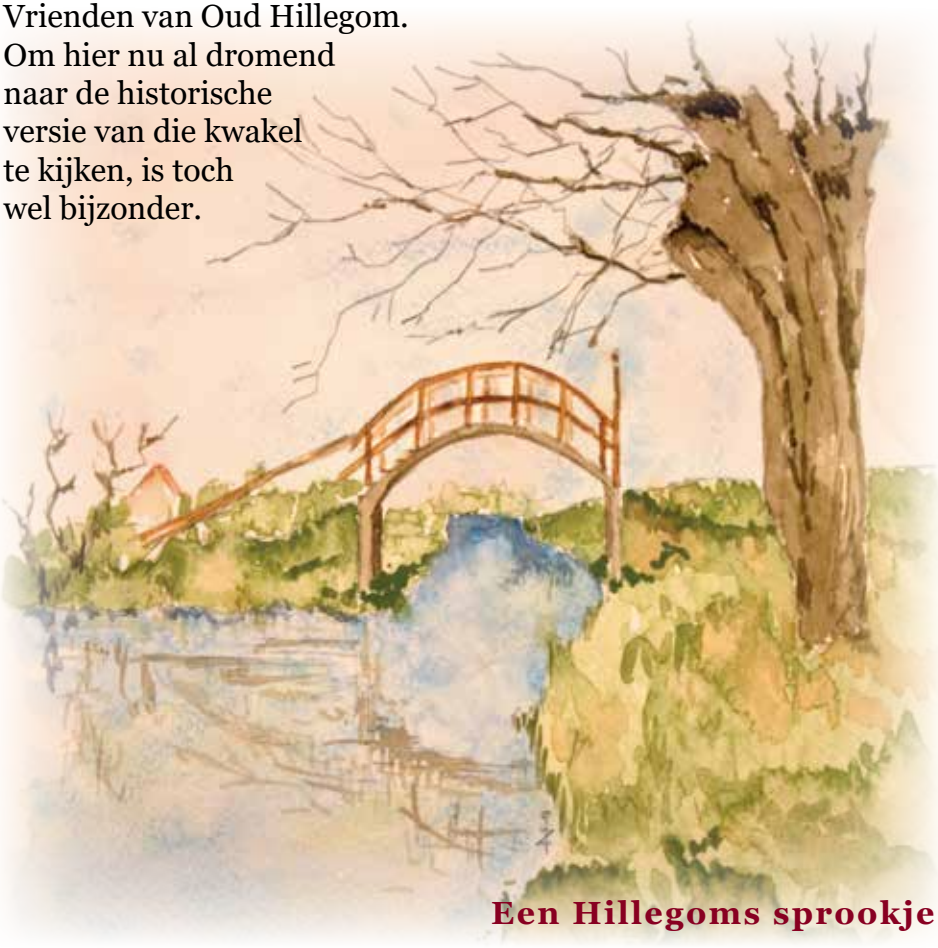

Piet en Henriëtte vervolgen hun wandeling in de richting van de Sint-Jozefkerk [16] in de verte. En met het zicht op villa Margaretha rechts. Beide gebouwen zijn voor Henriëtte vreemd. Nóg een kerk? En de Maartenskerk is maar vlak om de hoek? En die grote woning, hoe kan die bestaan? Ze kent het hele gebouw niet.

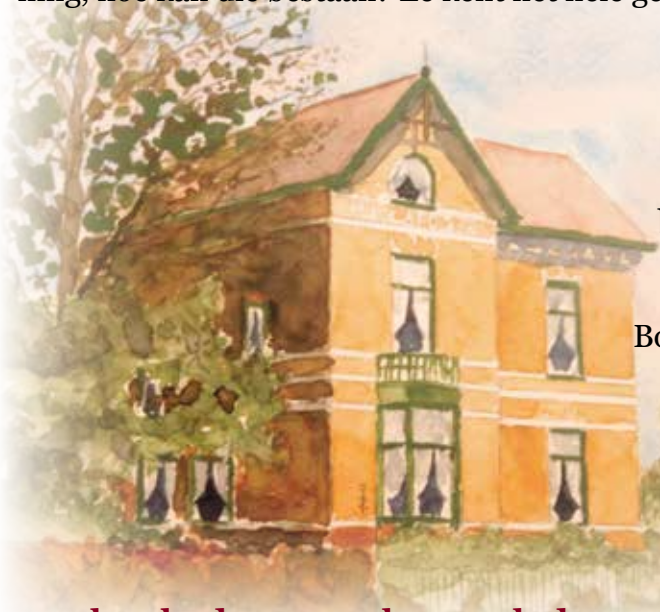

Piet legt uit dat de villa met de naam Margaretha [17] is gebouwd in opdracht van een bloembollenkweker. Daar kan Henriëtte wel iets mee. Bollenkwekers komen er meer en meer. En er valt kennelijk goed geld mee te verdienen om zo'n villa te kunnen laten bouwen.

Het stel slaat linksaf de Hoofdstraat weer in. In de verte is ’t Hof al te zien. Het wandelt wel prettig zo, in dat rustige herfstweer, mijmert Henriëtte. Normaliter is ze niet zo dol op de herfst. Toen ze klein was, verbleef de familie alleen in de zomer in het buitengebied, zoals haar mama Hillegom noemt. In oktober toog de familie Six met kinderen en bedienden weer naar Amsterdam, waar ze konden genieten van de culturele uitingen en snel op bezoek konden gaan bij haar vriendinnen en vice versa. Ze moest nodig weer eens een paar brieven schrijven en in Amsterdam laten bezorgen. Je bleef toch een beetje verstoken van de beschaafde wereld, zo buiten de stad.

Piet en Henriëtte zijn langzamerhand aangekomen op de Hillegommerbrug bij ’t Hof. Henriëtte wil al afscheid gaan nemen, want ze zal zo het middageten gebruiken. Piet vraagt zich intussen af waar hij in vredesnaam nu terecht moet voor de verlenging van zijn paspoort. Hij hoort Henriëtte vanuit de verte iets tegen hem zeggen en draait zich om om haar aan te horen. Daar gaat het mis: voor de tweede keer die dag glibbert zijn voet uit op de gladde bladeren en voordat het hem weer zwart voor de ogen wordt, denkt hij nog: nee he? Niet weer!

Piet opent met moeite zijn ogen. Zo, wat een smak was dat zeg. Daar ligt hij dan, midden op de brug. Zijn hoofd doet enorm pijn. Volgens mij ben ik ook even buiten westen geweest, vermoedt hij. Hij voelt een vochtige kou over zijn hele achterkant doordringen. Voorzichtig komt hij overeind. Hij voelt zich gebroken. En hij moet ook nog opschieten voor dat rottige paspoort. Wat minder standvastig dan eerst loopt hij door de Hoftuin, over het gras en langs die gekke betonnen bulten. Groeivormen, herinnert hij zich. Rare boel.
Hij komt nog net op tijd aan bij het gemeentehuis [18]. De mevrouw aan de balie kijkt hem wat vreemd aan. “Gaat het wel goed met u, mijnheer?”
“Ik ben net onderuit gegaan op de brug. Uitgegleden over de bladeren. En ik ben volgens mij ook even van de wereld geweest. Ik heb in ieder geval een vreemde droom gehad.”
“Zo’n smak moet u niet onderschatten, hoor. Misschien toch even naar de huisarts toe. Zeker als u last hebt gehad van hallucinaties”. zo raadt de baliemedewerkster hem aan.
Och, hallucinaties… dat valt ook wel weer mee, denkt Piet bij zichzelf. Een vreemde droom was het in ieder geval wel.

Hij zal even zijn oude paspoort pakken, want dat moet hij overhandigen. Hij tast in zijn binnenzak. Om vervolgens een zakdoek tevoorschijn te halen, met het monogram van Six erop, door Rembrandt ontworpen…

1. De Wentholtbank: Op 25 augustus 1930, twee jaar na het overlijden van Burgemeester Wentholt, werd te zijner gedachtenis op de Houttuin een bank onthuld. Hij was 33 jaar burgemeester van Hillegom geweest.

2. De Grote Pomp: In 1723 heeft Jan Six II een waterput laten slaan op de Houttuin en in 1740 voorzien van een pomp, getuige de wapenstenen. De pomp was in werking totdat Hillegom in 1925 waterleiding kreeg. In 1983 is de pomp gerestaureerd.

3. Henriëtte Six: Geboren op 15 juli 1794. Zij ontvluchtte in 1817 't Hof in een wasmand om in 1818 tegen de zin van haar vader te trouwen met Willem de Visser, zoon van een waarnemend schout.

4. De Wilhelminaboom: In 1898 geplant ter ere van de inhuldiging van Koningin Wilhelmina. Het nieuwe hek is in 1998 geplaatst en betaald door de Stichting Vrienden van Oud Hillegom.

5. De Maartenskerk: Op de plaats waar in 1248 al een kapel stond, is kort daarna de Maartenskerk gebouwd. Het schip van de kerk is rond 1575 verwoest tijdens de strijd tussen Spanjaarden en Geuzen. In 1929 is het gedeelte tussen de toren en het koor herbouwd. De toren overleefde een brand in 1978. De toren werd tevens als arrestantenlokaal gebruikt.

6. Het Klokgeveltje: Dit is één van de oudste huizen van Hillegom. Op de 'gedodekopte' gevel staat 1694, maar het pand stond er al in 1634. Hier woonden en werkten bierstekers, bakkers, slagers en bloemisten. Sinds 1975 weer woonhuis. De kelder onder het pand rechts hoort bij het Klokgeveltje.

7. Het Schoutenhuis: Herenhuis, rond 1810 gebouwd voor J.J. Huijser, schout van Hillegom, op de plaats van twee bakkerijen. Symmetrische lijstgevel, Engelse schuiframen met blinden en stoeppalen. Van 1824 tot 1974 was het huis in gebruik als dokterspraktijk voor vele huisartsen.

8. Het Armen- en Weeshuis: Gesticht en betaald in 1767 door Jan Six III. Gesloopt in 1935 toen de Van den Endelaan werd doorgetrokken.

9. Jan Six IV: Heer van Hillegom, Wimmenum en Vromade, 1756-1827. Laat in 1822 zijn Hillegoms bezit veilen en vertrekt naar Wassenaar en komt nooit meer in Hillegom.

10. De hofstede Elsbroek: Jan Six IV verkocht in 1801 de hofstede Elsbroek en in 1802 de tegenoverliggende hofstede Lapinenburg. In 1870 is Elsbroek gesloopt.

11. Sixpalen: In 1723 krijgt Maurits Walraven opdracht om de grenzen van Six' gebied te bepalen en te voorzien van (meer dan 200) stenen palen met het monogram S.I.X., ontworpen door Rembrandt.

12. Het Armen- en Weeshuis: De originele bel is aanwezig in het archief van de Stichting Vrienden van Oud Hillegom. (zie ook noot 8)

13. Van den Endelaan: De oorspronkelijke weg heette Zanderijlaan en is door Jan Six III rond 1735 aangelegd. In 1852 werd de Zanderijlaan gekocht door de eigenaresse van Treslong, C.T. Baronesse van Westerholt, douairière G.A. van den Ende. Zij schonk de laan in 1858 aan de gemeente Hillegom. In 1897 heeft de gemeenteraad besloten dat deze weg voortaan Van den Endelaan gaat heten.

14. Brug in de Van den Endelaan: In 1936 is de verlenging van de Van den Endelaan (vanaf de Molenstraat naar de St. Jozefkerk), inclusief de Beekbrug, in gebruik genomen.

15. De kwakel: Een kwaakbrug of kwakel is een hoge brug, die percelen tuinbouwland met elkaar verbindt. De bruggen waren zo hoog omdat er een volgeladen schuit met manden groenten, kisten fruit of bloembollen onderdoor moet kunnen. Een kwakel is alleen bedoeld voor voetgangers. Daarom is het meestal een brug met trappen of een sterk hellend loopvlak.

16. De Sint-Jozefkerk: De kerk werd tussen 1925 en 1927 gebouwd voor een bedrag van 152.850 gulden. Om kosten te besparen werd de kerk 1,5 meter lager gebouwd dan het oorspronkelijke ontwerp van Jan Stuyt. Op 19 maart 1927, werd de kerk ingewijd. Vanaf de jaren 1970 liep het kerkbezoek terug en de beide parochies van Hillegom werden daarom weer samengevoegd. Er werd besloten dat de Sint-Jozefkerk overbodig was, waarop de kerk in september 2009 werd gesloten.

17. Villa Margaretha: Gebouwd voor mevrouw Van der Schoot-Roozen, de weduwe van mijnheer J.B. van der Schoot, de eerste bollenreiziger op Amerika (1849).

18. Het gemeentehuis: 't Hof van Hillegom was rond 1340 vergaderplaats van de Hollandse edelen. In 1481 is het huis afgebrand en herbouwd als buitenplaats. Het huis is sindsdien vele malen verbouwd; de huidige voorgevel is kort na 1804 in Engelse stijl gerenoveerd. Sinds 1903 is 't Hof in gebruik als gemeentehuis. Het nieuwe gedeelte is aan het einde van de vorige eeuw gebouwd.

Uitgave: Stichting Vrienden van Oud Hillegom 2016

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Stichting Vrienden van Oud Hillegom.

Stichting Vrienden van Oud Hillegom